Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

19. december 2013 *

»Samarbejde på det civil- og handelsretlige område — forordning (EF) nr. 44/2001 — artikel 27, 33 og 71 — litispendens — anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser — CMR-konventionen om fragtaftaler ved international vejgodstransport — artikel 31, stk. 2 — regelkollision — regressøgsmål — negativt anerkendelsessøgsmål — negativ anerkendelsesdom«

I sag C-452/12,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF indgivet af Landgericht Krefeld (Tyskland) ved afgørelse af 10. september 2012, indgået til Domstolen den 9. oktober 2012, i sagen:

**Nipponkoa Insurance Co (Europe) Ltd**

mod

**Inter-Zuid Transport BV,**

procesdeltager:

**DTC Surhuisterveen BV,**

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne C.G. Fernlund, A. Ó Caoimh, C. Toader (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: N. Wahl

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. september 2013,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Nipponkoa Insurance Co. (Europe) Ltd ved Rechtsanwalt T. Pünder

— Inter-Zuid Transport BV ved advocaten J.P. Eckoldt og C.P. ten Bruggencate

* Processprog: tysk.

— DTC Surhuisterveen BV ved Rechtsanwalt D.A. Nickelsen, samt ved advocaten, J. Van Blaaderen og A.J. W. Spijker

— den tyske regering ved T. Henze, J. Kemper og F. Wannek, som befuldmægtigede

— den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og S. Duarte Afonso, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og W. Bogensberger, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

## Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 71 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Nipponkoa Insurance Co. (Europe) Ltd (herefter »Nipponkoa Insurance«) og Inter-Zuid Transport BV (herefter »Inter-Zuid Transport«) vedrørende betaling af et erstatningsbeløb på 500 000 EUR for tab, der blev lidt i forbindelse med en international godstransport ad landevej.

### Retsforskrifter

*Forordning nr. 44/2001*

3 Første betragtning til forordning (EF) nr. 44/2001 fastsætter:

»Fællesskabet har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område bør Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, der er nødvendige for det indre markeds funktion.«

4 Den sjette betragtning til denne forordning fastsætter:

»For at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende fællesskabsretsakt.«

5 Følgende præciseres i 11., 12., og 15. betragtning til nævnte forordning:

»(11) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde […]

(12) Som kompetencekriterium bør sagsøgtes bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje.

[…]

(15) Af hensyn til en harmonisk retspleje er det nødvendigt at mindske risikoen for parallelle retssager mest muligt og undgå, at der træffes indbyrdes uforenelige retsafgørelser i to medlemsstater[…]

(16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.

(17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. […]«

6 25. betragtning til samme forordning er affattet således:

»For at respektere medlemsstaternes internationale forpligtelser bør denne forordning ikke berøre de konventioner vedrørende særlige områder, som medlemsstaterne er parter i.«

7 Artikel 1, stk. 1 og 2, i forordning nr. 44/2001 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforhold mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

c) social sikring

d) voldgift.«

8 Den nævnte forordnings artikel 27 i afdeling 9 med overskriften »Litispendens og indbyrdes sammenhængende krav«, som er indeholdt i forordningens kapitel II med overskriften »Kompetence«, er affattet på følgende måde:

»1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.

2. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.«

9 Artikel 32 i forordningens kapitel III med overskriften »Anerkendelse og fuldbyrdelse« fastsætter:

»I denne forordning forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten.«

10 Artikel 33 i afdeling 1 i det nævnte kapitel III i forordning nr. 44/2001 med overskriften »Anerkendelse« bestemmer:

»1. Retsafgørelser truffet i en medlemsstat skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

2. Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter proceduren i afdeling 2 og 3 få fastslået, at retsafgørelsen skal anerkendes.

3. Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, og har anerkendelsen betydning for afgørelsen, er denne ret kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.«

11 Den nævnte forordnings artikel 71, som er indeholdt i dennes kapitel VII med overskriften »Forholdet til andre instrumenter«, er affattet som følger:

»1. Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser.

2. Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning anvendes stk. 1 på følgende måde:

a) [D]enne forordning er ikke til hinder for, at en ret i en medlemsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af den pågældende konvention, også selv om sagsøgte har bopæl på en medlemsstats område, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, anvender under alle omstændigheder artikel 26.

b) [R]etsafgørelser, der i en medlemsstat er truffet af en ret, som har anset sig for kompetent i medfør af en konvention vedrørende et særligt område, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med denne forordning.

Såfremt både domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til, er parter i en konvention vedrørende et særligt område, som fastsætter betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, anvendes disse betingelser. Under alle omstændigheder kan de bestemmelser i denne forordning, der vedrører proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, finde anvendelse.«

*CMR*

12 Konventionen om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej, undertegnet i Genève den 19. maj 1956, som ændret ved protokollen undertegnet i Genève den 5. juli 1978 (herefter »CMR«), finder ifølge dens artikel 1, stk. 1, »uden hensyn til parternes bopæl og nationalitet anvendelse på enhver aftale om udførelse mod vederlag af befordring af gods med køretøj ad landevej, når stedet for godsets overtagelse og bestemmelsesstedet […] er beliggende i to forskellige lande, af hvilke i det mindste det ene er et kontraherende land«.

13 CMR blev forhandlet inden for rammerne af De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa. Mere end 50 stater, heriblandt Forbundsrepublikken Tyskland og Kongeriget Nederlandene, har tiltrådt CMR.

14 I CMR's artikel 23 fastsættes:

»1. Skal fragtføreren i henhold til bestemmelserne i denne konvention yde erstatning for helt eller delvist tab af godset, beregnes denne erstatning efter godsets værdi på stedet og tidspunktet for overtagelsen.

[…]

3. Erstatningen kan dog ikke overstige 8,33 regeringsenheder for hvert kilogram manglende bruttovægt.

4. Herudover skal fragt, toldafgifter og andre omkostninger, der er påløbet i anledning af godsets befordring, tilbagebetales med hele beløbet ved fuldstændigt tab af godset og med et forholdsmæssigt beløb ved delvist tab; i øvrigt skal der ikke betales erstatning.

[…]

7. Den regningsenhed, som benyttes i denne konvention, er den af Den Internationale Valutafond definerede særlige trækningsrettighed. Det i stk. 3 nævnte beløb omregnes til den nationale valuta i den stat, hvor den domstol, der behandler sagen, ligger […]

[…]«

15 CMR's artikel 29 fastsætter:

»1. Har fragtføreren forvoldt skaden med fortsæt eller ved sådan uagtsomhed, som efter loven i det land, hvor søgsmål er anlagt, anses ligestillet med forsæt, kan han ikke påberåbe sig de bestemmelser i dette kapitel, som udelukker eller begrænser hans ansvar, eller som ændrer bevisbyrden.

2. Det samme gælder, hvis forsættet eller uagtsomheden er udvist af personer, der er ansat hos fragtføreren, eller af alle andre personer, af hvis bistand han gør brug ved udførelsen af befordringen, når disse handler inden for området af deres tjeneste. I så fald kan disse personer ej heller med hensyn til deres personlige ansvar påberåbe sig de i stk. 1 nævnte bestemmelser i dette kapitel.«

16 I CMR's artikel 31 bestemmes følgende:

»1. Søgsmål vedrørende tvistigheder om befordringer, som er omfattet af denne konvention, kan foruden ved en domstol i et kontraherende land, hvorom parterne er enige, anlægges ved domstolene i et land, på hvis område:

a) sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, sit hovedforretningssted eller den filial eller det agentur, hvorigennem fragtaftalen blev indgået, eller

b) det sted, hvor godset overtoges til befordring, eller bestemmelsesstedet er beliggende

og kan ikke anlægges ved nogen anden domstol.

2. Er søgsmål vedrørende tvistigheder af den i denne artikels stk. 1 nævnte art anlagt ved en efter dette stykke kompetent domstol, eller er dom afsagt i en sådan sag af en sådan domstol, kan nyt søgsmål på samme grundlag mellem de samme parter ikke anlægges, medmindre afgørelsen af den domstol, ved hvilken det første søgsmål blev anlagt, ikke kan fuldbyrdes i det land, i hvilket det nye søgsmål anlægges.

3. Når en dom afsagt af en domstol i et kontraherende land vedrørende en i denne artikels stk. 1 omhandlet tvist kan fuldbyrdes i dette land, kan den også fuldbyrdes i hvert af de andre kontraherende lande, så snart de i vedkommende land gældende formforskrifter er blevet opfyldt. Disse formforskrifter må ikke omfatte muligheden for fornyet prøvelse af sagen.

4. Bestemmelserne i stk. 3 i denne artikel finder anvendelse på domme efter domsforhandling, udeblivelsesdomme og retsforlig, men ikke på domme, som kun har foreløbig eksekutionskraft, eller på afgørelser, hvorved det pålægges en sagsøger, som helt eller delvis taber sagen, af denne grund at udrede erstatning ud over sagsomkostningerne.

[…]«

**Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål**

17 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen samt af de nationale sagsakter, som er indgivet til Domstolens Justitskontor, at Canon i august 2007 antog de nederlandske selskaber Nippon Express (Nederland) BV (herefter »Nippon Nederland«) og Nippon Express Euro Cargo BV (herefter »Nippon Euro«) til befordring ad landevej af flere af selskabets produkter mellem Nederlandene og Tyskland.

18 Nippon Euro antog Inter-Zuid Transport til at foretage denne befordring. Dette sidstnævnte selskab betroede for sin del udførelsen af transportopgaven til DTC Surhuisterveen BV (herefter »DTC«), en anden underfragtfører. Transporten blev i sidste ende udført af Kingma, som var den fragtfører, DTC havde udpeget.

19 Godset blev lastet den 22. august 2007 i to Canon-lagre i Nederlandene og skulle leveres den 23. august 2007 i Tyskland. Efter at have lastet godset forlod chaufføren Amstelveen, Nederlandene, den 22. august 2007 for at køre til Canons anlæg i Willich, Tyskland, hvor han ankom samme dag en time for sent til at påbegynde aflæsningen af godset, og han efterlod således lastvognen for natten på modtagerens område, som ikke var overvåget. I løbet af natten blev en del af godset stjålet.

20 Canon anlagde den 27. august 2007 sag ved første afdeling for handelssager ved Landgericht Krefeld (Tyskland) med krav om erstatning med rente mod Nippon Nederland og Nippon Euro, som den 1. marts 2010 efter forlig forpligtede sig til in solidum at betale et beløb på 500 000 EUR. Dette beløb udgjorde erstatning for det tab, der blev lidt i løbet af natten mellem den 22. og den 23. august 2007.

21 Den 29. september 2010 anlagde Nipponkoa Insurance regressøgsmål ved anden afdeling for handelssager ved Landgericht Krefeld mod Inter-Zuid Transport med påstand om, at selskabet tilpligtedes at betale et beløb på 500 000 EUR, svarende til den skadeserstatning med tillæg af renter, som Nipponkoa Insurance havde betalt til Canon i sin egenskab af ansvarsforsikringsselskab for Nippon Nederland og Nippon Euro (herefter »regressøgsmålet«).

22 Den 21. januar 2009 – og således mere end halvandet år inden regressøgsmålet blev anlagt – havde Inter-Zuid Transport dog allerede i Nederlandene opnået dom over Nippon Nederland og Nippon Euro i et negativt anerkendelsessøgsmål vedrørende de samme faktiske omstændigheder (herefter »den negative anerkendelsesdom«). Ifølge denne dom, som blev afsagt af Rechtbank te Haarlem (Nederlandene), og som havde retskraft fra november 2010, hæftede Inter-Zuid Transport kun op til den maksimumsgrænse, der er fastsat i CMR's artikel 23.

23 Nipponkoa Insurance er af den opfattelse, at betingelserne for en forsætlig eller uagtsom adfærd som omhandlet i CMR's artikel 29, stk. 2, er opfyldt i relation til Inter-Zuid Transport, og at Landgericht Krefeld på trods af det negative anerkendelsessøgsmål i henhold til CMR's artikel 31, stk. 1, har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende regressøgsmålet, idet denne artikel skal fortolkes selvstændigt og har forrang i henhold til artikel 71 i forordning nr. 44/2001 for denne forordnings artikel 27.

24 Inter-Zuid Transport har gjort gældende, at sagen i henhold til artikel 27 i den nævnte forordning og CMR's artikel 31, stk. 2, ikke kan føres ved Landgericht Krefeld på grund af den endelige anerkendelsesdom, der forinden er blevet afsagt i Nederlandene. Dette selskab har afslutningsvis gjort gældende, at det under alle omstændigheder ikke hæfter ud over de maksimumsgrænser, der fremgår af CMR's artikel 23, stk. 3.

25 Den forelæggende ret deler Inter-Zuid Transports opfattelse vedrørende den endelige anerkendelsesdoms retskraft og kritiserer i denne henseende den retspraksis fra Bundesgerichtshof (Tyskland), som følger af afgørelserne af 20. november 2003 (I ZR 102/02 og I ZR 294/02), hvorefter CMR – på trods af Domstolens dom af 6. december 1994, Tatry (sag C-406/92, Sml. I, s. 5439) – skal fortolkes selvstændigt, således at eksistensen af et negativt anerkendelsessøgsmål anlagt af debitor over for kreditor ved en ret, der har international kompetence, med påstand om, at det fastslås, at denne formodede debitor ikke er ansvarlig for et tab, ikke er til hinder for, at den, der er indtrådt i kreditors rettigheder, senere anlægger regressøgsmål ved den kompetente ret i en anden stat, der er part i CMR.

26 Landgericht Krefeld er således af den opfattelse, at det ved denne ret anlagte regressøgsmål og den negative anerkendelsesdom har samme formål, er baseret på samme grundlag og vedrører de samme parter, eftersom Nipponkoa Insurance indtræder i Nippon Nederlands og Nippon Euros rettigheder. Følgelig finder den, at det ikke er foreneligt med forordning nr. 44/2001's formål om gensidig tillid til retsplejen og formindskelse af risikoen for parallelle retssager, når en medlemsstat på grundlag af fortolkningen af en konvention som omhandlet i artikel 71 i forordning nr. 44/2001 nægter at anerkende tidligere anlagte negative anerkendelsesdomme, der angår samme genstand.

27 Endvidere anfører denne ret, at dom af 4. maj 2010, TNT Express Nederland (sag C-533/08, Sml. I, s. 4107, præmis 63 og domskonklusionen), hvori Domstolen fastslog, at den ikke havde kompetence til at fortolke CMR's artikel 31, ikke er afgørende for denne sag.

28 Det er under disse omstændigheder, at Landgericht Krefeld har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er artikel 71 i [forordning nr. 44/2001] til hinder for en rent autonom fortolkning af en konvention, eller skal der ved anvendelsen af sådanne konventioner tillige tages hensyn til forordningens formål og principper?

2) Er artikel 71 i [forordning nr. 44/2001] til hinder for en fortolkning af en konvention, hvorefter et anerkendelsessøgsmål, der er blevet afgjort i en medlemsstat, ikke er til hinder for et [søgsmål], der senere er blevet anlagt i en anden medlemsstat, for så vidt som konventionen herved giver mulighed for en fortolkning i overensstemmelse med forordningens artikel 27?«

## Om de præjudicielle spørgsmål

*Om Domstolens kompetence*

29 Nipponkoa Insurance og den tyske regering har indledningsvis rejst spørgsmålet om Domstolens kompetence, idet de i det væsentlige gør gældende, at de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af CMR's artikel 31, og at Domstolen ikke har kompetence til at fortolke denne konvention.

30 I denne henseende er det ganske vist korrekt, at Domstolens kompetence til at træffe afgørelse om præjudiciel fortolkning kun omfatter de regler, som er del af EU-retten, og at Domstolen, således som det er fastslået i præmis 63 i dommen i sagen TNT Express Nederland, ikke har kompetence til at fortolke CMR's artikel 31.

31 Det er ganske vist korrekt, at det andet forelagte spørgsmål i dommen i sagen TNT Express Nederland (præmis 32 og 57) vedrørte Domstolens kompetence til at fortolke CMR's artikel 31, men dette er imidlertid ikke er tilfældet i hovedsagen.

32 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fastslå, at de forelagte spørgsmål efter deres ordlyd vedrører fortolkningen af EU-retlige bestemmelser, nemlig forordning nr. 44/2001, som er omfattet af Domstolens kompetence i henhold til artikel 267 TEUF.

33 På denne baggrund skal det fastslås, at Domstolen har kompetence til at besvare de forelagte præjudicielle spørgsmål.

*Om realiteten*

Det første spørgsmål

34 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 71 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en international konvention fortolkes på en måde, som skader de formål og principper, der ligger til grund for denne forordning.

35 Det bemærkes, at Domstolen allerede har besvaret dette spørgsmål i sin retspraksis.

36 Domstolen har fastslået, at selv om det er ubestridt, at det i artikel 71 i den nævnte forordning bestemmes, at på områder, der er reguleret af specialkonventioner såsom CMR, anvendes disse, kan denne anvendelse dog ikke medføre en tilsidesættelse af principperne, der ligger bag det retlige samarbejde på det civil- og handelsretlige område inden for Den Europæiske Union, såsom principperne, der er angivet i 6., 11., 12. og 15.-17. betragtning til samme forordning, om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, forudsigelighed med hensyn til, hvilke retter der har kompetence, og dermed retssikkerhed for borgerne, god retspleje, størst mulig mindskelse af risikoen for parallelle retssager og gensidig tillid til retsplejen inden for Unionen (jf. dommen i sagen TNT Express Nederland, præmis 49).

37 Artikel 71 i forordning nr. 44/2001 kan ikke gives en rækkevidde, der er i strid med de principper, der ligger til grund for den lovgivning, som den er en del af. Denne artikel kan derfor ikke fortolkes således, at en specialkonvention som CMR på et område, der er omfattet af forordningen, såsom godsbefordring ad landevej, kan føre til resultater, der er mindre gunstige for virkeliggørelsen af det indre markeds funktion end dem, som følger af forordningens bestemmelser (dommen i sagen TNT Express Nederland, præmis 51).

38 Følgelig kan de relevante bestemmelser i CMR kun anvendes inden for Unionen, hvis de gør det muligt at virkeliggøre målene om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område og om gensidig tillid til retsplejen inden for Unionen på betingelser, der er mindst lige så gunstige som dem, der følger af anvendelsen af forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning dommen i sagen TNT Express Nederland, præmis 55).

39 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 71 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en international konvention fortolkes på en måde, som ikke på mindst lige så gunstige betingelser som dem, der er fastsat i denne forordning, sikrer de formål og principper, som ligger til grund for den nævnte forordning.

Det andet spørgsmål

40 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 71 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for en fortolkning af CMR's artikel 31, stk. 2, hvorefter et negativt anerkendelsessøgsmål eller en negativ anerkendelsesdom, der er

anlagt eller afsagt i en medlemsstat, ikke anses for at have samme genstand og hvile på samme grundlag som et regressøgsmål vedrørende samme tab mellem samme parter eller personer, der er indtrådt i deres rettigheder i en anden medlemsstat.

41 For at besvare dette spørgsmål skal det, henset til svaret på det første forelagte spørgsmål, undersøges, om en sådan fortolkning af CMR's artikel 31, stk. 2, på mindst lige så gunstige betingelser som dem, der er fastsat i artikel 27 eller ved andre bestemmelser i forordning nr. 44/2001, sikrer overholdelsen af de formål og principper, som ligger til grund for denne.

42 I denne henseende bemærkes, at ifølge Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af artikel 27 i forordning nr. 44/2001 har et krav om, at det fastslås, at sagsøgte er ansvarlig for en skade, og at han tilpligtes at betale erstatning med rente, såsom det pågældende regressøgsmål i hovedsagen, samme genstand og hviler på samme grundlag som et forudgående negativt anerkendelsessøgsmål, som er anlagt af denne sagsøgte med påstand om, at det fastslås, at denne ikke er ansvarlig for den nævnte skade (jf. i denne retning Tatry-dommen, præmis 45, samt dom af 25.10.2012, sag C-133/11, Folien Fischer og Fofitec, ECLI:EU:C:2012:664, præmis 49).

43 I det foreliggende tilfælde blev der iværksat et regressøgsmål ved den forelæggende ret efter afsigelsen, således som dette udtryk er anvendt i CMR's artikel 31, stk. 2, af en dom baseret på de samme faktiske og retlige omstændigheder af Rechtbank te Haarlem mellem de samme parter vedrørende en negativ anerkendelse.

44 Det må fastslås, at fortolkningen af denne bestemmelse i CMR, hvorefter det nævnte søgsmål og den nævnte dom ikke skulle have samme genstand og hvile på samme grundlag, ikke – på betingelser, der er lige så gunstige som dem, der er fastsat i forordning nr. 44/2001 – sikrer overholdelsen af det formål om at mindske risikoen for parallelle retssager mest muligt, som, således som det bemærkes i denne doms præmis 36, er et af de formål og principper, som ligger til grund for samarbejdet på det civil- og handelsretlige område inden for Unionen.

45 I denne henseende er det uden betydning, at dommen fra Rechtbank te Haarlem fik retskraft kort tid efter iværksættelsen af regressøgsmålet ved den forelæggende ret, nemlig i november 2010 ifølge forelæggelsesafgørelsen eller, således som det blev gjort gældende af DTC ved retsmødet, den 1. marts 2011.

46 Den omstændighed, at dommen har fået retskraft, indebærer, at såfremt sagen ikke havde været omfattet af CMR, men af forordning nr. 44/2001, ville ikke blot bestemmelserne i denne forordning om litispendens, men ligeledes om anerkendelsen og navnlig forordningens artikel 33 have fundet anvendelse.

47 Som Domstolen således allerede har fastslået, kan der kun ske anvendelse inden for Unionen af regler fastsat ved de specialkonventioner, som er omhandlet i artikel 71 i forordning nr. 44/2001, såsom dem, der fremgår af artikel 31, stk. 2, i CMR, for så vidt som de principper om fri bevægelighed for retsafgørelser og gensidig tillid til retsplejen, som ligger til grund for denne forordning, overholdes (jf. i denne retning dommen i sagen TNT Express Nederland, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

48 Disse principper ville ikke blive overholdt på betingelser, der er mindst lige så gunstige som dem, der er fastsat ved forordning nr. 44/2001, såfremt CMR's artikel 31, stk. 2, blev fortolket således, at en negativ anerkendelsesdom afsagt i en anden medlemsstat ikke anses for at have samme genstand og for at hvile på samme grundlag som et regressøgsmål anlagt vedrørende samme tab og mellem de samme parter eller personer, der er indtrådt i deres rettigheder, i en anden medlemsstat.

49 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 71 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for en fortolkning af CMR's artikel 31, stk. 2, hvorefter et negativt anerkendelsessøgsmål eller en negativ anerkendelsesdom, der er

anlagt eller afsagt i en medlemsstat, ikke anses for at have samme genstand og hvile på samme grundlag som et regressøgsmål vedrørende samme tab mellem samme parter eller personer, der er indtrådt i deres rettigheder i en anden medlemsstat.

## Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) **Artikel 71 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en international konvention fortolkes på en måde, som ikke på mindst lige så gunstige betingelser som dem, der er fastsat i denne forordning, sikrer de formål og principper, som ligger til grund for den nævnte forordning.**

2) **Artikel 71 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for en fortolkning af artikel 31, stk. 2, i konventionen om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej, undertegnet i Genève den 19. maj 1956, som ændret ved protokollen undertegnet i Genève den 5. juli 1978, hvorefter et negativt anerkendelsessøgsmål eller en negativ anerkendelsesdom, der er anlagt eller afsagt i en medlemsstat, ikke anses for at have samme genstand og hvile på samme grundlag som et regressøgsmål vedrørende samme tab mellem samme parter eller personer, der er indtrådt i deres rettigheder i en anden medlemsstat.**

Underskrifter